

مسجد ثارا... (ع)
دهه ۶۰ با دوندگی های
رئیس وقت دانشگاه فردوسی پا گرفت
و همچنان پزشکان و استادان جزو نمازگزارانش هستند

همسایگی مسجد و دانشگاه

فهیمة شهری (مسجد ثارا...^(ع) در محله کوثر، به خاطر همسایگی با دانشگاه فردوسی، از ابتدای ساخت که با پیگیری های رئیس وقت دانشگاه انجام شد، تاکنون تحت تأثیر این مجاورت قرار داشته است. تعدادی از نمازگزاران مسجد که از کودکی در این مکان مذهبی رفت و آمد داشته اند و حالا تحصیل کرده هستند، جلسات رایگان مشاوره حقوقی و پزشکی برای نمازگزاران برگزار می کنند. هر از چندگاهی هم سخنران هایی از دانشگاه به مسجد دعوت می شوند. تلاوت های قرآن این مسجد به درخواست نمازگزاران با ترجمه همراه است. در همین راستا، امام جماعت های اینجا با افرادی روبه رو هستند که در برابر آیات و روایات، نگاه پرسشگرانه دارند و آن ها باید بتوانند پاسخ گوی دانشجو و استاد و نمازگزاران تحصیل کرده باشند.

● قدم خیر رئیس دانشگاه

ساخت مسجد ثارا...^(ع) حدود سال ۷۰ به پایان رسیده اما جرقه های اولیه شکل گیری آن برمی گردد به اوایل دهه ۵۰ و پیگیری های مرحوم حسین اشتیاق حسینی که مدتی ریاست دانشگاه فردوسی را بر عهده داشته است.

صادق باقریه که از قدیمی های محل است، تعریف می کند: سال ۵۹ که مادر کوثر ساکن شدیم، مکان فعلی مسجد یک زمین رها شده بود. مرحوم حسین اشتیاق حسینی خیلی برای ساخت مسجد دوندگی کرد. زمین متعلق به آستان قدس بود و قرار بود مسجد شود اما پول ساختش را نداشتیم. قبض های ۲۰ تومانی آماده کردیم. من و چند نفر دیگر از اهالی می رفتیم به در خانه ها برای ساخت مسجد پول جمع می کردیم. با همین مبالغ توانستیم مکانی را که اکنون سوپر کنار مسجد است، بسازیم و به عنوان ساختمان موقت مسجد از آن استفاده کنیم. اوادامه می دهد: اینجا حاج رضا حجاران گود برداری کرد. کارش ساخت و ساز بود و با هزینه شخصی این کار را انجام داد. سال ۶۲ بالاخره دیوار و یک سقف مسجد ساخته شد. بعد هم خیری به نام حاج حسین ناظرزاده یزدی پیدا شد و گفت آن را می سازد.

در طرح اولیه دوسالن تالار پذیرایی در ساختمان مسجد پیش بینی شده بود اما بعد هیئت امناء مخالفت کرد و به آن سالن ها کاربری کتابخانه و سالن مطالعه داد. البته از حدود یک سال پیش، سال مطالعه به سالن ورزشی تبدیل شده است و در آن رشته های آمادگی جسمانی، کشتی، ووشو و کاراته آموزش داده می شود.

● نمازگزار مسجد، امام جماعت آن شد

حجت الاسلام مجید حسینی که امام جماعت نماز ظهر مسجد است، تعریف می کند: سال ۷۰ که مسجد ساخته شد، من دوساله بودم. خانه مان در کوثر شمالی ۲۱ بود. بیراه نیست اگر بگویم در مسجد بزرگ شدم. حدود ده ساله که بودم با بچه های محل جلو مسجد که آن موقع زمینی خاکی بود، فوتبال بازی می کردیم. مدتی فردی به نام حاج سید عبدالحسین حسینی، امام جماعت مسجد شد که نابینا بود. باید می رفتیم دنبالش تا او را به مسجد بیاوریم. خیلی وقت ها من دنبالش می رفتم و در مسیر و طی هم نشینی با او آن قدر جذب اخلاق و علمش شدم که باعث شد تصمیم بگیرم خودم درس حوزوی بخوانم. بعد هم امام جماعت همین جاشدم.

به گفته او هر از چندگاهی از بعضی اهالی که حالا تحصیلات عالیه و پزشکی دارند، در مسجد دعوت می شود. به عنوان مثال دکتر سارا سعادت، دکتر امیرحسین صالحی و دکتر سید امین هاشم زاده که پزشک متخصص هستند، به رایگان نمازگزاران را ویزیت کرده اند. علی عباسی هم مشاوره حقوقی رایگان به افراد می دهد.

حسینی ادامه می دهد: مردم اینجا سطح سواد و درآمد خوبی دارند و این دو موضوع باعث می شود که اولاد منیر فقط شنونده محض نباشند. پرسش و پاسخ داشته باشند و حتی انتقاد کنند. ثانیاً در امور خیر مشارکت می کنند و تعهد خاصی برای کمک به هم نوع دارند.

● منبری که پشت در بود!

امام جماعت نماز ظهر مسجد ثارا...^(ع) از بسته های کمک معیشتی یاد می کند و می گوید: به مناسبت های مختلف با کمک مردم بسته های کمک معیشتی تهیه و به نیازمندان داده می شود.

بر اساس گفته های حسینی، هر وقت فردی به مسجد مراجعه و اعلام کند نیاز مالی دارد، حاج آقا غضنفر از دری که بازنشسته آموزش و پرورش و از اهالی است، می رود تحقیق می کند. اگر ببیند فرد واقعاً نیاز دارد در مسجد اعلام می شود و همان جا کلی کمک جمع می شود. همچنین اعضای خیریه کوثر در بولوار هفده شهریور که به طور اختصاصی در زمینه اهدای جهیزیه به نیازمندان فعالیت می کنند، ماهی یک بار به این مسجد می آیند و کمک های نمازگزاران را جمع می کنند. آن هادر آخرین مراجعه شان که چندی پیش بوده است، مبلغ ۷ میلیون تومان کمک جمع کرده اند.

حسینی به یکی از خاطراتش از مسجد اشاره می کند و می گوید: در گذشته یک منبر قدیمی و کهنه داشتیم که با بقیه وسایل و جو مسجد همخوانی نداشت. حدود سال ۸۲ یک روز دیدیم پشت در یک منبر نو گذاشته شده است. هر چه نگاه کردیم کسی نبود. منبر را کنار گذاشتیم. گفتیم شاید صاحبش بیاید آن را بردارد اما کسی نیامد و فهمیدیم خیری آن را برای خود مان آورده است و خواسته ناشناس بماند.

● بی حجاب هایی که با حجاب شدند

الهام اسحاق آبادی مسئول کار گروه بانوان و فرمانده بسیج خواهران مسجد ثارا...^(ع) است. او که از حدود بیست سال پیش در این محدوده ساکن شده است و می گوید: من ابتدا یک نمازگزار و هم محله ای بودم اما به خاطر دغدغه های فرهنگی، ارتباطم با مسجد زیاد شد.

او که کارشناسی ارشد رشته بیوتکنولوژی دارد، ادامه می دهد: ابتدا نیازسنجی کردیم و بعد بر اساس نتایج آن برای بانوان میان سال کلاس های «حرکات اصلاحی سلامت جسم»، «تربیت فرزند»، «برای داشتن ارتباط مؤثر بانوه ها» گذاشتیم. برای جوانان فضاهای دورهمی گفت و گو و تبادل تجربه فراهم کردیم و برای کودکان و نوجوانان کلاس های خلاصیت داریم که همه آن ها مورد استقبال قرار گرفته است و حدود سیصد مخاطب دارد. اسحاق آبادی تعریف می کند: حدود یکی دو سال پیش که می دیدم نوجوانان و حتی کودکانی از این محل روسری های شان را برداشته اند، گریه می کردم و می گفتم لابد من کار فرهنگی نکرده ام که این طور شده است. بعدش تصمیم گرفتم همان ها را جذب مسجد کنم. ابتدا می گفتند ما بدون حجاب می آییم. گفتیم باشد. ولی حالا همان ها حجاب را پذیرفته اند و با حجاب وارد مسجد می شوند.

او کلاس های تدبیر در قرآن مسجد ثارا...^(ع) را بسیار موفق می داند و می گوید: محصلان این کلاس ها خود معلمانی شده اند که در دیگر مناطق سخنرانی و تدریس دارند.

هم جواری مسجد ثارا...^(ع) مرکز ناباروری نوین باعث شده است افرادی که از شهرهای مختلف به آن مرکز مراجعه می کنند، در این مسجد نماز شان را اقامه کنند. در بین آن ها افراد اهل سنت هم هستند. رضا صمدی که بازنشسته شرکت نفت و از نمازگزاران مسجد است، می گوید: اهل سنت در اینجا نماز می خوانند. ما احترام آن ها را داریم. آن ها هم احترام ما را. حتی یک باریکی از ساکنان اهل سنت، مراسم ترحیم یکی از بستگانش را در همین مسجد برگزار کرد.

